

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ο Κάρολος Γκουινώ, ο ένδοξος συνθέτης του «Φάουστ» και της «Μιρέν» στο χαριτωμένο αυτό βιογραφικό του σημείωμα, περιγράφει, πώς, παρ' όλης τας αντίρρησης της μητέρας του, άκολούθησε το μουσικό στάδιο.

Ήμουν τότε δεκατριών χρονών και ήμουν ακόμη έσωτερικός μαθητής, στο Γυμνάσιο Άρκεν. Η μητέρα μου, η όποια πολύ χωρίς ελπε μείνει χήρα και χωρίς περιουσία, ήταν άναγκασμένη να πηγαίνει και να παραδίδη μαθήματα, για να εξοικονομή τ' άπαιτούμενα για την εκπαίδευσή μου.

Άνυπομονούσα, βλέποντάς την να κοιτάζει τόσο για μένα, και ή μόνη έπιθυμία ήταν να μου πωρξω το ταχύτερο να την άπολυτώσω από αυτήν την κατάσταση.

Άλλά, εινε άλήθεια, ότε ελχε διαφορετικές αντίληψεις από τη μητέρα μου ως προς τα μέσα που θακατάρθωνα αυτό. Η μητέρα μου θα έπιθυμούσε να με δη στο Διδασκαλείο, έμφ' εγώ, μέσα στις διαρκείς όνειροπολήσεις μου, άκουγα πάντοτε μια μελωδική φωνή να μου λέη :

— Θέ γίνης μουσικός.

Μιά μέρα ένώ άνταλλάζιμε σχέδια για το μέλλον μου, έτόλμησα να φέρω στη μητέρα μου τας αντίρρήσεις μου και εις το Διδασκαλείο της ν' άντιτάξω το 'Ωδειο. Τότε μου ελπε :

—Με τα σωστά σου ήροθε αυτή ή λόξα ;

— Στο λέω σοβαρώτατα, της άπήνησα.

—Και δε θα έγγραφής στο Διδασκαλείο ;

—Ποτέ !

—Κι'εγώ σου λέω ότι δε θα έγγραφής στο 'Ωδειο ποτέ...

Εγώ της έρριξα ένα άμφίβολο βλέμμα, που έπροκάλεσε την άγανάκτησή της.

— "Α ! έτσι λοιπόν ; φώναξε. Καλή θα δούμε. Και πρώτα πρώτα θα πά να σ' αφήνουν δυό χρονία σε κάθε τάξη. Ύστερα θαρθής ο καιρός να πά στρατιώτης. Και μήν περιμένης να πληρώσω για να σ' άπαλλάξουν. "Ετσι δε θα σου μείνη καιρός να πά στο 'Ωδειο. Προτιμώ να δπ το γυίο μου στρατιώτη, παρά σαλιμπάγκο.

Μητέρα μου, της άπάντησα άποφασιστικά, αυτό που μου ελπε δε θα μου το ξαναπής άλλη φορά. Θα κάνω δυό χρονία σε κάθε τάξη άφού ενσι το θέλεις, αλλά στρατιώτης δε θα πάω, γιατί, αυτή τη φορά, ενσι το θέλω εγώ...

—Άλήθεια ! Και θα λιποτακτήσης ;

—"Οχι, αλλά θ' άπαλλάγω.

— Και με τι τρόπο ;

—Θά κερδίσω το Μέγα Βραβείο της Ρώμης.

Βλέποντας ή μητέρα μου ότι με κανένα τρόπο δε μπορούσε να με κάνη ν'άλλάξω ιδέες, σκέφθηκε να ζητηση συνδρομή του Γυμνασιάρχου μου, του πάτερ Ποαρσόν. Ο έξαίρετος αυτός άνθρωπος με κάλεσε στο γραφείο του και μου ελπε :

— Άλήθεια, μικρέ μου Κάρολε, θέλεις να γίνης μουσικός ;

— Μάλιστα, κύριε Ποαρσόν, του ελπε ξερά.

— Ουφ ! μουσικός, μου άπήνησε, δεν εινε δουλειά αυτή.

— Δεν εινε δουλειά να εινε κανεις Βέμπαρ, Μόζαρτ, Ροσσίνι, Μαγεριπέρ ;... Ελσε δίσκολος, κύριε Γυμνασιάρχα.

—Να πάρη ή όργη παιδί μου,ελπε άποστομαμένο; από το άκατανίκητο αυτό έπιχειρημά μου.

Περμένα να με ρωτηση :

— Ξέρεις καν να πιζής βιολί όπω; ο Παγανίνης;

Αυτός όπω; άρχέστηκε να μου πη :

— Ναί, αλλά δε θα γίνης; Μόζαρτ. Ο Μόζαρτ στην ήλικία σου ελχε κανει θαύματα. Δειξε μου συ τι μπορείς να κάνης και κατότι βλέπομε...

Και άρχισε να γραφή σ' ένα χαρτί ένα τραγούδι. Κατόπι δίνοντάς το σε μένα, ελπε :

— Πήγαينه τώρα να μελοποιήσης αυτό.

"Ετσι, χωρίς να το θέλη, ο πάτερ Ποαρσόν συμμοχούσε μαζί μου. Εφυγα χαμογελώντας ευχαριστημένος. Και σε δυό ώρες ξαναγύρισα με το τραγούδι, το όποιο ελχε μελοποιήσει. "Ήταν ή «πρώτη» μουσική μου σύνθεσις.

— Διάβολε, μου ελπε ο γυμνασιάρχης, δεν είσαι τουλάχιστο χα-

σομέρης. Τραγουδήσε το αυτό.

— Να το τραγουδήσω ; Και πιάνο ;

— Πιάνο ;... Τι να το κάνουμε ;

— Μά για να με κοιμπανιάρη. Γιατί άλλοιώς, χωρίς πιάνο δε θα μπορούσε να εκτιμήσετε τις άρμονίες μου.

— Τι να τις κάνω τις άρμονίες σου ; Μ' ένδιφερούν μόνο οι ιδέες σου, το μουσικό σου αίσθημα. Εμπρός, τραγουδήσε!

Και έτραγουδήσα "Όταν έτελειώσα έστρεψι δειλιά το κεφάλι μου προς τον κριτή μου. Από τα μάτια του κυλούσαν δάκρυα στά μάγουλά του. Με τράβηξε στην άγκαλιά του και μου ελπε :

— Ώραία, πολύ όραία, παιδί μου. Γίνε λοιπόν μουσικός, άφού έχεις το διάβολο μέσα σου. Δεν γίνεται διαφορετικά.

Είμαστε από αυτή την ήμέρα δυό για να καταπέσουμε τη μητέρα μου.

Εκείνη, άφού δε μπορούσε πιλ να κάνη ν' άλλοιώς, με πήγε στο μουσικό Ρειζά, που εϊταν ο πρώτος, δίσκαλος μου. Επισένοια όπω; κρυφά πάντοτε στην ιδέα της, του ελπε σ' αυτή, ότιν με παραόωσε σ' αυτόν.

— Τυράννησε τον όσο μπορείς. Προσπάησε να του δείξης όλες τις δυσκολίες αυτής της τέχνης. Άν μου τον στελλης πίσω μουσικό κόρβον, θα σ' ευγνωμονώ.

"Όσο κι αν ελχε την πρόθεση ν' άκούση τις περικλήσεις της; ο Ρειζά, δεν μπόρξε να κτανικήση την άκατανίκητο κλίση μου και όταν ήτερο από ένα χρόνο μαθημάτων, τον έρώτησε σχετικώς ή μητέρα μου, της άπάντησε :

— Άλλοίμονο, κυρία μου, το καλλίτερο ειναι να το πάρτε άποφαση. Αυτό το παιδί έχει ταλέντο. Ξέρει τι θέλει και που βριδίζει. Τίποτε δεν τον άποθαρούνει. Γνωρίζει μάλιστα από τώρα όλα όσα μπορώ να του διδάξω. Μόνον ότι δεν γνωρίζει ότι τα γνωρίζει.

Σ' ένα χρόνο έλαβα μέρος στο διαγωνισμό για τη Βίλλα Μέντισις, κ' ήρθα δεύτερος. Στόν άλλο χρόνο ήρθε πρώτος ο Μπουσκέ. Τέλος, τον τρίτο χρόνο, λίγο πριν κληρωθώ για το στρατό, κέρδισα το Μέγα Βραβείο της Ρώμης.

Ελχε τηρήσει την υπόσχεσή μου.

K. Γκουινώ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ».

[Εκ μέρους του Νομάρχου κ. Σταματίου ελάβομεν την κατωτέρω επιστολήν, ή όποια, άτυχώς, παραπεσούσα μεταξυ των έκατοντάδων επιστολών που λαμβάνει το «Μπουκέτο» καθημερινώς, έρχεται όλίγον άργά να ίδη το φως της δημοσιότητας. Διά την άκουσίαν αυτήν άργοποιάν μας ζητούμεν συγγνώμη από τον φίλον συνσεργάτην.]

Νυύπακτος 20 Δεκεμβρίου 1924

Φίλε κ. Θεοδώροπούλε,

Σας ζητώ συγγνώμη, διότι αι ουχαι μεταθέσεις μου, με ήμποδίσαν να σις στείλω την ύποσχεθείσαν ουνεργασίαν μου των «Μακεδονικών ήθογραφιών» και «των άνεκδότων της ζωής του Γαβριήλιδου».

Καταλιμενησθεις προς στιγμήν, με όλιγοήμερον άδειαν έδώ εις την πατρίδα μου, έλαβα τον καιρόν να σας γράρω την παρούσαν και διά τον άνω λόγον άλλα και διότι, εκ μιας επιστολής ήν έλαβον εις Ιωάννινα, μου καθίσταται γνωστόν, ότι μερικοί καλοθηληταί μου εις την Έδεσσαν, προσπαθόν να πείσουν έναν άποστορον ταγματάρχην της Χορορηλικής εις Έδεσσαν, Τριαντόπουλον όνόματι, ότι το ήθογραφίαι μου «Ο Καπιταν Τριάντας» εσατήριζεν αυτόν, στήριζόμενοι ίσως εις την πληριάουσαν όμοιότητα του όνόματος.

Είμαι ύποχρωμένος να δηλώσω δημοσίαι διά του «Μπουκέτου», ότι ουδέμία στήσις και όμοιούση ζωής και έπεισθέντων ύπαρχει, μετάρυ του ήρωος του διηγήματός μου και του κ. άποστορόν ταγματάρχη. Ούτε μου ήλθεν κίν εις την ιδέα αυτός όταν έγραπον το διήγημα. Το όνομα «Καπιταν Τριάντας» τόξω μεταχειρίθη δεκάκις μέχρι τούδε εις ήθογραφικά διηγήματά μου, τα δε εν αυτώ έπεισθέντα εσταχυολόγησα από έδώ και από εκεί, ένα παρουσιάζω τον αντίπροσωπευτικόν τύπον μιας τάξεως ανθρώπων, οι όποιοι εύρίσκονται τόσο εις την Μακεδονίαν, όσον και εις την παλαιάν Ελλάδα.

Παρακαλώ δημοσιεύσατε το παρόν, προς άρσιν πάσης παρεξηγήσεως. Μεθ' ύπολήψεως ΣΤΑΜ.ΣΤΑΜ.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

- Μεγάλα λόγια, φτωχές πράξεις. (Ίαπωνική παροιμία)
Ο βάτραχος μέσα στη γούβι του άγνοεί τον μεγάλο όκεανό. (Ίαπωνική παροιμία)
Εργασία της σκέψεως, γαλήνη της ψυχής. (Ιταλική παροιμία)
Εκείνος που προλέγει το μέλλον του άλλου, άγνοεί την τύχη του. (Κινεζική παροιμία)
Όποιος δεν έχει δεκάρα στην τσέπη του δεν εινε γλυκομίλητος. (Ινδική παροιμία)
Δεν μπαίνει ή μυίγα σε κλειστό στόμα. (Ρωδική παροιμία)
Σ' όλου; του; τόπους υπάρχουν κυλοί δρόμοι. (Ρωδ. παροιμ.)
Καλή μνήμη αξίζει περισσότερο όπ' όλα τα βιβλία. (Γαλλική παροιμία)
Κάθε άνθρωπος πηδά εύκολά ένα μικρό χαντάκι. (Αραβική παροιμία)